

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3399/2020
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић, Марине Милановић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Вуковић адвокат из ..., против туженог Института за онкологију и радиологију Србије са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 910/19 од 20.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 910/19 од 20.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 910/19 од 20.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 910/19 од 20.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 10044/17 од 27.09.2018. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужиле тражила да се тужени обавезе на исплату накнаде материјалне штете у износу од 70.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.05.2003. године и накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове у износу од 750.000,00 динара, за умањење опште животне активности у износу од 900.000,00 динара, за наруженост у износу од 650.000,00 динара и за претрпљени страх у износу од 400.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе од 08.05.2003. године до исплате, и да се обавезе тужени да накнади тужили трошкове парничног поступка (став први изреке) и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права (посебна ревизија). Тужиле предлаже да се дозволи одлучивање о посебној ревизији због потребе да се у медицинским споровима уједначи судска пракса и размотре питања од општег интереса у циљу обезбеђења равноправности грађана, а нарочито обезбеди тумачење права пацијента у контексту његове упознатости са хируршком интервенцијом и могућношћу да донесе разумну, слободну и на закону засновану одлуку о пристанку на интервенцију.

Тужилца уз ревизију није доставила правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично правним споровима које доказују потребу да се о њеној посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе. Уопштена тврдња ревидента да је у медицинским споровима судска пракса неуједначена није довољна да би се у овом случају из тог разлога дозволило одлучивање о посебној ревизији.

По оцени Врховног касационог суда, нема потребе ни за новим тумачењем материјалног права по питању права пацијента на обавештеност и обима датог обавештења. Одредбом члана 10. став 1. Закона о здравственој заштити („Службени гласник Републике Србије“ број 17/92 ... 107/05), важећег у време када је над тужиљом обављена хируршка интервенција, било је прописано да се хируршке или друге медицинске интервенције, ако законом није другачије одређено, могу предузети само по претходном пристанку оболелог или повређеног, односно његовог родитеља, усвојоца или стараоца ако је то лице малолетно или лишено пословне способности.

Према ставовима, искристалисаним у правној теорији и пракси, не постоји генерално правило о опсегу обавештења које би важило за све ситуације, јер оно не може бити установљено без претходног утврђивања потребе сваког појединог пацијента. Обавештење о свим ризицима које се могу замислити није потребно, нити је нужно да се пацијенту ризици изложе детаљно и медицински прецизно. Довољно је обавештје „у грубим цртама“, односно предочавање „опште слике конкретног ризика“. О ризицима који су карактеристични за одређени захват (типични ризици) пацијента треба обавештавати независно од њихове учесталости, док обавештавање о осталим ризицима (атипични ризици) зависи од њихове учесталости.

Из изложеног следи да се ово питање решава у сваком конкретном спору, у зависности од утврђеног чињеничног стања. У конкретном случају, нижестепени судови су утврдили да је тужилца дала пристанак на хируршки захват - субкуталну мастектомију леве дојке, уз истовремену уградњу ендопротезе коју је, по савету и упутству лекара, сама купила. Такође је утврђено да је тужилца, иначе лекар по професији, била обавештена о могућим компликацијама, између осталог и о контрактури капсуле и ожиљка који је могао да „повуче“ имплант, односно асиметријом дојки. Ревизија садржи наводе којим се оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што нису разлози за ревизију предвиђени чланом 403. ЗПП, а нарочито нису разлози за посебну ревизију прописану чланом 404. тог закона.

Сходно изложеном, налазећи да у овом спору нема ни правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужилцаина ревизија није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора побијаног дела (2.770.000,00 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра (4.538.312,00 динара), обрачунате по средњем курсу Народне банке Србије на дан 06.11.2012. године, када је тужилца преиначила тужбу.

Из тих разлога, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић